

30. szám.
Julius 28-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárbanál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Tóth Lőrincz.

A chinai természettudósok említenek egy madarat, mely nyáron át virágos fákon repdes, édes gyümölcsökkel, hímes pillangókkal él; s mikor a tél következik, akkor átváltozik hallá, lemegy a vízbe lakni, és ott mulatja magát.

Ez a madár én előttem a legokosabb ember a világon.

A míg a levegőben van az élet, éli világát benne, s mikor csak a vizekben van az élet, akkor ott telepedik meg.

Íme ilyen madarak a poéták is. Tavasszal repkednek, verseket, drámákat irnak; mikor azonban közelg az ősz, áttérnek a hidegvérűek osztályába, s lesz belőlük — jogtudós.

Némelyik nagyon későre veszi észre, hogy mikor jön az ősz, s meghal mint poéta. Ha tovább élt volna, bizonyosan az is jogtudós lett volna.

Tisztelt barátunk is, mint koszorús költő, udvarolt tavasszal Thalia és Melpomene kis-

asszonyoknak; de elég böles belátással birt jókor észrevenni, hogy ez a két delnő, a ki csak gitárral, zongorával foglalkozik, nagyon keveset ért a konyhához, s bár általuk elég kegyben részesített; még jóval a hűtlen nyár fogyatéka előtt átcsapott az igazság istennőjének solid udvarlói sorába, ki minthogy serpenyőt hord a kezében, tehát okvetlenül jó gazdaszszony; s az a jó is nála, hogy be van kötve a szeme, nem láthatja, ha udvarlójának őszül-e, vagy kopaszodik a tarkója? avagy mind a kettő.

Annyi azonban bizonyos, hogy mindazok között, a miket a magyar tudós akadémia kiad, legkedvesebbek azok, a

miket Tóth Lőrincz ad ki; mert ő adja ki az akadémia pénzét; levén annak nagyérdemii pénztárnoka.

S ha még azt is megemlítem, hogy ő volt

az én legelső patronusom, ki az előtt harmincegy esztendővel a legelső versemet kiadatta a Társalkodóban, még azt is alányomatva, hogy a szerző nem több 9 évesnél; s ez által az egész reám következő fatumomat elkerülhetlenül a vál-lamra adta, úgy mindenki meggyőződhetik ró-

la, hogy a legőszintébb baráti érzettel gratulálok neki hozzá, hogy ezt a pályát jó idején elhagyta, a melybe engem belevezetett.

Kivánom, hogy az isten tartsa meg igen sokáig orczájának derült ragyogását.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Tehat Schmerling ur ő excellentiajából lesz Oberlandesgerichtsprezident ő nagysága. Valyon miirt cselekszi ü eztet. Talan gondolya magában: no iszen most kerülj kezembe akasztofacifrazo infamis ujsagi-ro, a ki mindig szidta-d engemet, majd megemlegetem tüled magyarok Istenit! — Vagy pedig au contraire! teszi eki-pen új kormány irant valo rankorbul, gondolya, hiszen csak had szigyanak majd ujsagi-rok új mi-nistereket; majd mikor azok beperelnek üket, in üket mind sorba abszolvalok; soha egy ujsagi-rot se el nem itilik azirt, hogy Majlat Belcredi mi-nisteriumot csufolya. In asecuralok nekik! Töbi minister urak izs csak találtak szip nagy hiva-talokra, megbukvan; is így ük izs elmondhat-nak magukról, hogy „*fölfeli estek a gradicson.*“

Mar az a Bismark csak nem engedi magát. Az tugya a mogyat, hogyan kel opositiot meg-kuranczolnyi? engedi nekik kihirdetnyi, hogy lesz nagy ünepily, a hol opositio fogja öszegyü-lékeznyi is dictiot tartanyi sokat, csak tesik, en-gedi üket egy csoportba öszekerülnyi öt—hat ezeret. Hat azutan; mikor öszekerültek, talan öszefogdostat üket? dehogy! A mig deklamal-nak, adig hagyja üket deklamalni, a mig in-ekelnek, hagyja üket inekelni, hanem a mint ki-

faratak, megiheztek, megszomjaztak, is akarnak ebidelnyi, akkor nem enged üket aszthalhoz letl-nyi: „marsch, marsch! ebidet enyi nem sza-bad!“ Kerges üket traktirbul el: Liberalisok en masse szalanak mas varosba: ot akarjak vacso-ralni. Bismark ot izs lefoglaltat vacsorat: „marsch, marsch! vacsoralni nem szabad.“ Harmadik varosba akarjak gabel früstüköt bevenyi; Bis-mark ot izs csinyalya nekik bajonet früstüköt, is nem engedi bifszteket bevenyi, is így elfoglal elöttük sorba minden varosba enyi inya valot, azok hiaba szalanak inen oda. onan ide; minisz-ter nem engedi sem ebidelnyi, sem ozsonyazni, sem vacsoralni menkü opositiot. Ezt nevezek aztan: kiiheztetnyi elensiget!

Hanem csak legjoban teczik nekem nimet-orozsagi kicsiny potentat, a ki orozsagat ki akar anyi riszvinyes tarsulatnak. Egy herczeg, a ki csinyal orozsagabol *respublikat* „arendaba.“ Alat-valok a nyirni valo birka; — pedig hat ez, ha jól meggondolyuk. nem izs olyan absurdum. Ez legtökileteseb formaja felelös ministeriumnak. Riszvinyes tarsasag — az a ministerium, a kor-manyzas megy *sajat zsebire*. Okos gondolat ez.

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

Új megoldása a magyar kérdésnek.

Most jelent meg egy ilyen jó-akarató brochure, mely a többek között azt a czélszerű expedienst találta ki a közös ügyek tárgyalására nézve, miképen ezen tárgyalások nyelve, nehogy a németek, vagy magyarok sértve érezzék magukat, legyen *angol*; — és a törvény-

javaslatok is fogalmaztassanak *angolul*, s minthogy mind a német, mind a magyar nyelv számtalan két értelmű kifejezésekkel bir, tehát a törvénykönyvünk is eredeti-leg *angolul* legyen írva, s abból fordítsa le magának ki-ki, a mire szüksége van. — Így csakugyan hogy *egyformán* ki leszünk mind elégitve.

Fordíts a köpönyegen!

Útezu rajta, hírlapvarga!

Fordíts a köpönyegen!

A hogy eddig megrendelték,

Mind ellenkező legyen.

Elvitték tőlünk Schmerlinget,

Csinálj te is hát „halb link“-et,

S fordítsd ki a képedet.

Ne folytasd a régi munkát

Vitéz de *Saldapenna*.

Másképp kell írni a tollnak,

Hogy legyen „salda penna.“

Lássad magad előtt *Zerffyt*.¹⁾

„Non nascitur, sed semper *fit*“

Az igaz *journalista*.

Ne írj már több vezérczikket

Magyarfaló nagy *Orges!*²⁾

(Csak egy betűvel kevesebb,

Mint volt brigante *Porges*.)

Hazament már a parlament;

A subventió balra ment,

— *Eléje* kell kerülni.

„Jó emberek a magyarok!“

Szól majd *Bonamy Price*.

(Kivált ha bebizonyítják³⁾)

„Au comptant“ *empryce*)

„Maga a vitéz *Debraucz*⁴⁾“

Úgy tesz, miként az *uczkurucz*,

Megszóttyan és megérik.

Felpillant a magyar *Corpus-*

Jurisból nagy *Luszkandel*,⁵⁾

„Óh publikum, a mit eddig

Kaptál tőlem, azt hányd el!

A *Bergrecht* nem argumentum,

A brochure nem sacramentum.

Takarj bele szalonnát.“

„Csak a magyar a jó ember,

Csak Deák a nagy ember,

Ők jártak az igaz uton,

Nem Schmerling, Bach, Schwarzenberg.

Igazuk van! Eljen Majlát!

(Egy kis subventiót majd ad?)

(De ha nem talál adni?!?!“

K—s M—n.

¹⁾ Londoni subventionált lapok magyarfalója.

²⁾ Brüsseli subventionált lapok magyarfalója.

³⁾ Angol subventionált brochure író.

⁴⁾ Debraucz de Saldapenna. A subventionált németországi lapok magyarfalója.

⁵⁾ Ismeretes nagyság.

A régi jó időkből.

Takarékossági nonplusultra.

A lutum super lutum-féle hajdani országutakra vezetem a szives olvasót. Ne tessék megijedni, nem akadunk most már azokon el.

A Mátra mellől Debreczenbe valánk utazandók. Az alföldön első rangu iszap-tenger hullámozott, melynek feneketlen kebléből még a tátosképes halandó sem egy kömven menekhetett.

A poroszlai lógyilkos töltésen temérdek idő és ostor áldozattal áthatolván: Tisza-Füredre vergődünk.

Józsa Gyuri szellős palotája akkor már a város végén meresztgette piros termetét. Oda szállottunk.

Reggeli hat óra.

„Itthon van-e a tekintetes ur?“ kérdém egy suhancztól, a ki a palota ablakban kaszálgatta a bürök legelőt.

„Igen is itthon van.“

„Föl kelt-e már?“

„Hogy ne? . . hisz ott pipázik ni az alsó kastély tornácán.“

Ugy volt. Józsa Gyuri aféle emberül megviselt nemzeti pongyolóban egy fél lábú karos szék tetején fincizoltatott egy muzsikális pipát, a mely nem akart engedelmeskedni a tüdő fuvalminak.

„Jó reggelt bátya.“

„Adj isten öcsém.“

„Beszállottunk volna szives hajlékába.“

„Jó szívvel látlak. Hányan vagytok.“

„Mi urfélék hárman vagyunk, aztán négy lovacska, meg a kocsis.“

„Hé Karvaj!“ kiált Gyuri egy dezentorféle egyéniséghez, a ki a valóban bocskorát mosogató.

„Tessék parancsolni.“

„Az öcsém lovait a hintós istállóba kell rendelni, . . aztán a széna és abrak el ne maradjon ám.“

„Igen, de“ . .

(Karvaj azt akarta e pár szóban kifejezni, hogy se széna, se abrak.)

„Csitt, punctum,“ szóla parancsoló hangon Gyuri bácsi.

„Egy kis früstök nektek sem ártana, mert a mint látom, javába el vagytok kényszeredve.“

„De csak egy szóval se mondjuk, hogy nem kell,“ válaszolék a házi gazdának.

„Na fráterek, majd megtraktállak én titeket, még pedig uri módon.“

Józsa Gyuri és trakta: szeget ütött a fejembe.

„Mit gondoltok, mivel akarlak meglepni?“

„Vágyunk tudni.“

„Pompás turóval.“

„Reggeli hat óra és turó ez kissé nagyon is jeruzsálemi früstök“ gondolám magamban.“

„Ugy-e hogy eltaláltam izlésteket?“

„Nonplusultra“ válaszolék abbéli reményemben, hogy a praefigált turó egy értelmesb reggelinek csak forposztja leund.“

Józsa Gyuri elhagyva minket, az ablak párkányon kotorászott.

A váró teremben.

I-ső Pasasir. Héj, urak, indulhatnánk már! Nagy idő van!

Mozdonyvezető. „**Mi várhatunk.**“

II-ik Pasasir. A „dominót“ végig kell játszani.

Elvégre markában egy papirdarabbal dulva-fulva hozzánk döcög.

„Képzeljétek édes öcséim ezt a fátumot. A finom turó oda van. Valami gazember annyira megdézsmálta azt, hogy ime csak a hüvelye maradt.“

Vendégi illemből sajnálkoztunk, hanem mint kék vérű fiatalok a markunkba neveltünk.

„Hé Bórax! trappoljon ide az ur,“ kiált a kastély kietlenébe Józsa Gyuri.

Pár percz alatt megjelenik egy hosszú kopotrások lángoló orrú honorátor.

„Azonnal elibem kell rendelni az udvart,“ parancsolá princípális méltóságai Józsa Gyuri.

Rövid időnkét tuczet meztlábos állt glédában a tornác fölött.

Józsa Gyuri kémszemlét tart a megfélemlt csöcselék előtt.

„Öcséim bocsásatok meg, egy kis inquisitiót kell tartanom.“

Józsa Gyuri udvara következő grátis beamterekből állott, ugymint:

„Kukta, csikós, kondás, révész faragó, libapásztor.

Pallér, bébillér, számadó, tengeri csósz.

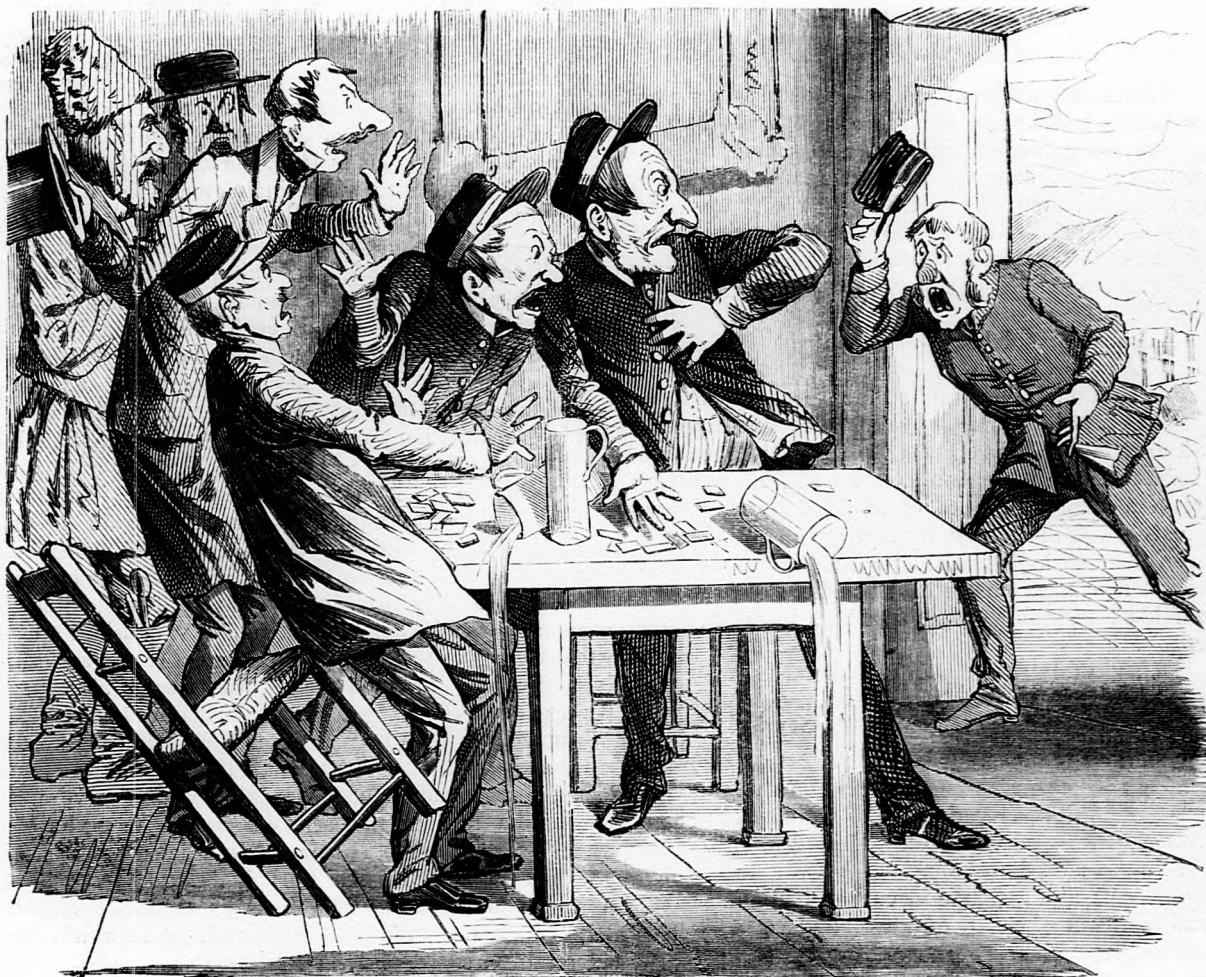
Belső szolga, kocsis, hajdu, kandajka, kerülő, Kertész, szijártó, peszra, lovász, szobalyány.“

E csöcselék-kompánia — a mint parancsolva lön, — a kastély előtt sorban áll. Józsa Gyuri kommandiroz.

„Ballra nézz.“

A csöcselék akként cselekszik.

A váró teremben.

Kapus. Uraim! jelentem, hogy a vonat már elrobogott.

Mozdonyvezető. Hogyan? Nálunk nélkül?

Kapus. Igen is. Más mozdonyvezetőkkel.

II-ik Pasisir. No most aztán igazán **várhatunk!**

„Minden ember és nem ember tátsa fel a száját.“
A csöcselék engedelmeskedik.

Gyuri sorra járva őket, bepillantott a szájjörvények közé, s egy vásott pófāju süheder előtt megállapodott.

„Na hóhér a lelked, megcsiptelek. Te vagy a tolvaj.“

„Instálom alásan a tens urat, soh' se voltam bunyik, most se vagyok.“

„Dejsz gazember hiába povedálsz, el vagy árulva, a turó most is a fogad közt van. Domine Bórax!“

„Méltassék spectábilis.“

„A delinquentst meg kell fenyíteni.“

Turu Jankó udvari fütő meg is kapta a magáét,

mert Bórax jurium direktor által huszonnégy órai tyúkól börtönre ítéltetett.

A turóharamia deportáltatván, természetes dolog, miszerint a kipusztított paradicsomból enni-inni szelidebb clima alá vándoroltunk.

B. G.

Eladta a nagy apja csontjait!

Egy ritkaság gyűjtőnek igen szép csontfaragmányai voltak, melyeket a mint meghalt, az unokája azonnal elárusított valami bécsi antiquitaeten kabinetesnek. A rossz világ aztán azt mondta rá, hogy eladta a nagy apja csontjait.

III. Vén ifju legény

Adonisz, született anno 1801.

Vály—Jókay Esztertől.

(Folytatás).

Válaki azt a magyarázatot találta tenni arra a papiros nyírásra, írásra s peccételésre; hogy a megholt bizonyosan testamentomot írni jár haza — mert végrendelet nélkül halt meg — nincs nyugta hálóföldében, hogy nem rendelkezett szerzeményéről, most hát azért jár vissza a más világról, hogy a mit életében ebül gyűjtött, azt vissza testálja az általa károsodottaknak, igaz keresményét pedig elhagyja a szegényeknek és papoknak.

A bizony meglehet — ijedt nagyot a kísértetes meséktől Adonisz. Édes anyja sem igen tudta bátorítani; mert ő is hallotta éjjelenként a sógor ura szokott csoszogását, és a kulestartón zörögni a kulcsokat. A pénzes láda kulcsát ugyan mindig a feje alá szokta tenni, mikor lefeküdt, attól hát eleinte nem tartott, hogy a ládát felnyissa a hazajáró lélek, és abból a pénzt elvive magával — pokolba, vagy mennyrországba. — Hanem egyszer nemcsak hallotta a csoszogást, de érezte is, hogy a vánkost feje alatt emelgetik. Elkezdte a Miatyánkot visszafelé elmondani fennhangon, mire a kísértet rögtön eltávozott.

De azt a folytonos éjjeli nyugtalanságot éppen nem örömet szenvedtek, igen keservesen panaszták reggelenként egymásnak a kiállott éjjeli rettegést.

Stánczi nővérének egy életrevaló fia volt nálok látogatóban — az egész világ meg volt róla győződve, hogy az a kópé kísérteti hazajáró lelkeket hívó kedves rokonait. Az a fiú tanulta egy kicsit a mérnökséget, azután katona lett, de már onnan is visszakerült, dolog és hivatal nélküli állapotban lévén, azt ajánlotta kedves Stánczi tantijának, hogy ezt a kísértetes házat csak bontassa el végképen, mert ebben mindig spukkolni fog, építessen helyére másikat, majd oda nem talál haza a sógor lelke; egészen más forma házat építessen, hogy rá ne ismerhessen és haza ne találjon a kísértet.

A szolgálatra kész atyafi ígérte, hogy majd készít ő tervet egy palotához, sőt még arra is ajánlkozott, hogy az építést fogja vezetni, mert ő ahoz mind igen ért. A kedves tant kedvéért pedig szívesen vesződik, és perlekedik majd a mester emberekkel — tud ő alkudni is — utána lát ő mindennek.

Mekkorát örült Stánczi tánt mind a tervnek mind az ajánlott felügyelőnek. Elmondta kedves főhadnagy öccsének — mint hadnagy lépett ki a katonaságból az unokaöcs — előszámlálta hát milyen épületet ohajtana ő, mindenféle vitorlával, tornyokkal, oszlopokkal még talán felvonó hidat is szeretett volna alkalmazni, szóval valami olyan kakas sarkon forgó várat.

A főhadnagy ur csinált is tervet, építetett is egy csudaszerű épületet, el is költötték rá nagy részét az öröklött készpénznek, jutott is belőle elegendő az építkezést vezetőnek öcsnek. Most hát már abban a kastélyban laknak háborítatlanul, a ládában nincs heverő pénz, a főhadnagy ur a még megmaradt pénzeket igen ügyesen tudja kamatoztatni. És mióta a hadnagy ur a

mindenes a ház körül, nyugodtan vannak a kulcsok, az olló sem nyír, se ha leteszik, se ha szegre akasztják. Csendes békén élvezheti Stánczi késő vénségét, fiatal-kori ábrándjai megvalósultak.

Fia, kedves Adonisz a tárgya örökös figyelmének, azt azalatt míg bontakoztak, építkeztek, egy ügyes tánczmesterre bízta, tanítsa meg minden tánczra.

El is követett a jámbor mester minden lehetőt — a sikert láttad — hanem arra nem birta rávenni, hogy csinosabb alakú csizmákat csináltasson, vagy pantalonját egész a lába fejéig, és talpalóval ellátva készíttesse.

— Mikor ő most nagy ur, most csináltasson kisebb lábbelit mint mikor még nem volt pénze?! Csak megmaradt a csónakalakú csizmáknál. — A pantalon pedig csak úgy komótos, ha bokáig ér, ő bizony senki kedvéért sem feszegeti lábait. Hanem tánczolni végtelen szeretett. *Egy magát* megtanította minden táncz lépésre a végtelen türelmű tánczmester. De már meg kellett volna azt is próbálni, hogy társaságban és tánczosnéval mint megy a táncz?

Képzeld csak öcsém! — kaczagott józüen a néni — egyszer csak megáll a négyes fogatú üveges hintó Lórikák előtt — Stánczi sem szegénységében sem gazdagságában nem volt senki sem látogatóban, pontosan szót fogadott sógorának — és kiszáll belőle Stánczi roppant tollas fejjéssel, kivágott nyakú világoskék atlasz ruhában, legyezővel, virágbukéttal ellátva, és sok csillogó ragyogó ékszerrel megrakva. Rezgő tük, karperecek, nyakláncz, igaz gyöngy, briliántos kereszt; hát még a sok mindenféle gyűrűk, mik lyukacsosan kötött selyem keztyűin által ragyogtak! Mind ezzel azt kívánta elérni a szerető anya, hogy fiát, kit kézenfogva vezetett be, Lórika fogadjja szívesen, és engedje meg, hogy a házánál tartani szokott tánczpróbákon jelen lehessen és azokban részt is vehessen. Lórikánál t. i. akkor tanultak ugyan attól a tánczmestertől a ki Adoniszot oktatta 10—12 éves növendék leánykák, Lórikának a maga leánya is, minden nap tánczolni.

Stánczi megtudta a tánczmestertől, hol lehetne a tánczot gyakorolni, azért készülődött hát úgy fel, ne hogy tán a házi asszonyság rossz néven találná venni, ha ő a kenderbálon nem bálmezsig jelennék meg.

Lórika szívesen fogadta mind Stánczit, mind Adoniszot és ígérte, hogy a mennyire tőle függ, ő bele egyezik abba az egy tánczosba, mert különben csak mind ezek a gyerek leányok tanulnak.

Stánczi biztosította Lórikát, hogy az ő fia is csupa gyerek — 44 éves gyerek! —

A jelen volt tánczmester mindjárt rendezett francia négyest, és oda állította Adoniszot Lórika leánya mellé tánczosnak, — és azoknak a kis csintalan leánygyerekeknek dicséretére legyen mondván, egyik sem kaczagott, szokatlan komolysággal végig lejtettek ügyetlen tánczosukkal minden tánczot. Stánczinak örömkönyök ragyogtak szemében, a mint fiát nagy igyekezettel látta tánczolni a kis angyalkákkal, szorongva kérte Lórikát, eszközölje ki a többi asszonyságoknál is, engedjék meg, hadd jöhessen el naponként a tánczot gyakorolni az ő fia ezek közé a kedves teremtések közé.

Lórika látta a jámbor fiú szerény magaviseletét, és azt is, hogy a leánykák ez alatt az egyszeri próba

alatt is szinte megszokták rendkívüli tánczosukat. Egész nyájassággal meghívta hát, más napra is a táncpróbára az uram öcsémét, — mert hisz boldogult atyjáról rokonunk ám, figyelmeztette Lórika a szíves látást, eléggé megköszönni nem tudó Stánczit.

Lórika aztán még az nap tudtára adta az illető mamáknak, milyen tánczos keveredett a kis tánczosnék közé, de magára vállalta a felelősséget, hogy semmi baj nem fog támadni a rendkívüli tanulótlárs miatt.

Adoniszt már másnap mint régi ismerőst fogadták a kis leányok, és igyekeztek ügyetlenségét pótolni, ha hibát követett el valamely figurában.

Adonisz is egész gyöngédséggel volt irányukban. Mikor egy tánczot elvégeztek, akkor Adonisz elővett terjedelmes zsebéből egy tollkést, és egy rúd fekete czukrot, és vágott késével mindenik kis tánczosnének egy-egy darabkát. Elosztott köztök naponként egy rúd fekete czukrot. Ünnepnapokon pedig piros papírkákba targonatott rózsaczukrot szokott vinni egész nyalábbal.

A kis leánysereg előre örült az ünnepi tánczleczkének, — lesz rózsza czukor!

Egyszer valaki tréfából azt kérdezte a leánykák-tól, hogy hány foga törött már ki Adonisznak a sok czukor harapdálásban? mert azt mondják, köznap mindig úgy *harapdál* tánczosnének fekete czukrot.

Bezzeg föltámadt a kis leánysereg tánczosuk védelmére, — nem harap biz a! van annak peneczilusa, tudja az azt, hogy mi sem fogadnánk el, ha nem úgy metszené, mint illik. Aztán kinek mi gondja rá? ha úgy harapja, még ha megszopogatja is; ad az nekünk rózsza czukrot is! Irigylik, hogy nekünk hoz czukrot, nem nekik. — Csiripelt össze-vissza a sok kis fityirity tánczolni tanuló leányka, védelmezték tánczosukat, és magukat is egyuttal, nem engedtek a nagyobbaknak csúfot üzni az ő tánczosukból. *És annak a pártfogásnak örvend mai napig* Adonisz, pedig annak a táncztanulásnak már jó három esztendeje, — magyarázta nagynéném — az akkori kis leányokból már az óta többnyire nagy leányok lettek, de azért ha fekete czukrot aprít nekik, most is elfogadják Adonisztól, az pedig hord magával mindig gondosan, hogy kis tánczosnének szolgálhasson, még a színházba is, de a mellett járja ám a rózsaczukor, söt narancs, és gyakran fagyalt is.

Ha színészek vannak városunkban, Stánczi sem mulaszt el egy előadást sem, ott ül karos székében és vetélkedik a színésznőkkel a mindenféle kosztümben való megjelenésben. De azt mondják, otthon a háznál is mindig oly szokatlan, és az ő korához épen nem illő öltözékben jár. Látogatóba sehova sem megy, ötet sem látogatja senki. Hanem ő öltözik magának. Vágyait elérte, de elérte második gyermekkorát is, mint a gyermek leány bábujával, úgy játszik ő maga magával, öltözteti, cziczomázza magát, mint egy fababát.

(Folyt. köv.)

Bernát Gazihoz Bernát Gáspár.

Mexikó 1865.

Utolsó levelet irok innen hozzád. Maholnap utban leszek Európa felé. Szép élet ugyan ez, a kinek tetszik, de nem nekem való. Éjjel nappal örök rettegés közt

kinlódni: nyúlnak és házmesternek való állapot. Itten a magamféle exotikus plánta mindig remeg, mint a kocsonya. Hogy ne! . . hisz a hármás kutyafejű indus, — golyó hiányában, — solitör briliáttal puskázik az ellenre. Porezogó tartomány asszonyai kifli gyanánt nyers vipe-rát mártogatnak kávéjukba, a menyasszony pedig fülbevalóul revolvért alkalmaz. Képzelheted, hogy itten mily figefattynak lehetnek.

Nálatok Európában is akad egy-két gazdag ember, például Rotschild hébe-hóba vacsorálhat is . . sőt oly hercegről is mesélnek, a kinek a palota kertjén három város fekszik. E mind szép dolog, de tréfa az itteni fényűzéshez képest.

Minap egy lakodalomba valék invitálva. Polgári háznép volt. Azt hittem, hogy elvégre patriarchális fészekre találok. Majd ha fagy.

A roppant palota a légben függ és inog mint a bölcső. Belsejébe egy fölnyergelt zefiren repül az ember. A kert madarai zenebandákra vannak osztva. Ott a fagyalt a narancsfán terem.

Ez egyszerű polgár előszobája fekete gyémánttal van mozaikozva. A bálterem déli oldalába szökőkút gyanánt a Niagarát rendelé meg.

Husvétől Pünkösztig ebédeltünk.

Én a Walzert spanyol paripán táncoltam.

E tulvilági ábránd és tündéri áradatban kábult vagyok. Félek, hogy tartós mámorom miatt téged is Zsuzsinak találak nevezni, mire nézve isten veled.

Melyik nép erősebb már.

A németek igen erősek; például Rieger a Reichsrath egy egész deák compániát kidobált a csapszékéből egymaga; azzal indokolván tettét, hogy az ő keze *igen nehéz*.

(De isz akkor mi még erősebb nép vagyunk; — mert, nekünk meg van egy olyan Deákunk, a ki egymaga Riegert is, meg az egész compániáját kitette a *székéből*. Ennek, úgy látszik, hogy még nehezebb a keze.)

Si fueris Romae, romano vivito more!

Csizmadia maisztram *Purdé János* uram per varios casus Szamos-Ujvárra, hazánk örmény eredetű, magyar lelkületű városába vetődvén, miután ott meg szándékozott telepedni, utközben pedig a Kérői fürdő felírását, u. m. „*Kírei bődös kövös förödü*“ szemügyre vette, s a Szamosújvári kiejtést tanulmányozta volna, debreczeni élelmességgel elhatározá magában, mennyire csak lehet, a helyi viszonyokhoz alkalmazkodni, s czégét így iratta ki, minden ott eljáró mulatságára:

Poordi János csizmadia.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORACULUM. Adjon az Isten, a mi nincsen, vegye el, a mi — volt legyen.

— — Ez is jó jelenség! Hirnök János bátyánk akkora sas tollat tüzött fel a kalapja mellé, mint Tuhutum. Ez szükséges is, hogy a bécsiek ne mondassák, hogy ők egy cylinderkalappal magasabbak, mint mi; mert mi meg egy sastollal magasabbak vagyunk, mint ők cylinderestül, — s meg van a — *suprematia!*

— — Besze János bátyánknak a négyezer milliomos indítványából pedig valami istentelen poéta komédiát esinált; a mit a népdaltársulat nótára téve, énekel a Beleznay kertben. A minap a köztisztelőtű államférfiú maga épen akkor vetődött be a Beleznay kertbe, mikor ezt a darabot adták elő. De már ez még is annyira kivette a flegmájából, hogy felrúgta a székét, otthagya a rozsprádlíját, s rögtön haza ment Esztergomba; a hol antidotumképen fáklyászenével várták.

— — Az egy lábú tánczos, Donato is meghalt. (Nem csuda: hiszen fél lába már régen a koporsóban.)

— — Molnár újra lépéseket tett, hogy a budai népszínházat átvegye. (Micsoda molnár?) Hát az a színházigazgató. (De iszen *gőzmolnár* kellene már oda, hogy azt megint lábra állítsa).

— — A porosz kommissárius Schleswigben azzal fenyegetőltözött, hogy ha az Augustenburgi herceget el nem transportálják az országból, hát majd még egy ezred porosz katonát fog oda küldeni Altonába: erre az osztrák biztos azt felelte, hogy akkor majd ő is odaküldi — a csizmáját, s majd meglátja, hogy ki meri azt bántani?

— — Egy bécsi éleclap gúnyolódik, hogy ha a magyarok kedvéért Bécs megszűnnék Austria fővárosa

lenni, hát micsoda városok léphetnének helyébe Magyarországon; hanem remek aztán az orthografia, a melylyel e neveket feljegyzí: „Fegivornék, — Kis Uyssallas, — Sobosslo, — Tissaluez, — Melijkut, — Nagybamja, — Sala-Egerssegg.“ — Nür gründlich Sógor!

— — Tegnapelőtt éjjel a közönség az egyetem terein nyilvános jutalmat osztogatott. (Ugyan mi lehetett az?) Hát mikor az a sarok fűszeres bolt kigyúlt, már rég el volt a tűz oltva, midőn a fecskendővel előjöttek, s a közönség kifütyülte a nagy sietséggel érkezett tűzoltókat.

Vasba jutunk mindnyájan!

Az országgyűlés jönne már, ha volna hová? De csak most vesszük észre, hogy még házat kell annak építeni, mielőtt „küszöbön állhatna,“ mert hiszen még *küszöb sincs!* Most tehát hirtelen vasból akarnak egyet építeni, s akkor az egész képviselő testület vasba jut. (De valjon nem üt abba könnyen bele az istennyila?)

Fürdő Saison hős.

Senki sem érdemli meg az idén olyan nagyon a *fürdő király* nevet, mint Napoleon, mert az nem csak hogy maga elmegy a *pokolfürdőkre*, hanem a finanszministerét is *gőzfürdőbe* rendeli, az olaszokat mind *viszi vízre*, a pápát *hagyja úszni*, egész Mexicót *bemártja nyakig*; sőt még az unokaöccsét is *megmosdatja*.

Attestatum az életessentiáról.

Alulírot jó lilekkel bizonyítok, mikipen hogy „illetessentiával“ való folytonos ildegilisnek köszönhetek, hogy midőn 1861-ben izs voltam 48-as, azutatul fogva mindig csak *semít se megvinültem*, most izs csak vagyok 48-as. Melyirt izs ajánlok aztat mindenkinek.

Tallerossy, Edler von Zebulon.

Currentálás.

Bizonyos Sommer, a kire még a télen rá volt bízva, hogy a magyar országgyűlést hozza el; azóta nyomtalanul eltűnvn, minthogy nem tudatik, valyon Amerikába szökött-e el, vagy pedig utközben valami szerencsétlenség érte; annálfogva közhírré tétetik, hogy a kinek nevezett Sommerről valami tudomása van; sziveskedjék ezt közölni az Üstökös szerkesztőségével.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Lövész utca 6. sz.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865
(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.